

Een emmer met dromen

Yarislay García Montero

Ik ben het meisje geworden dat ik wilde zijn. Een Cubaanse vrouw geboren in 1990, het decennium waarin Cuba armer en donkerder was dan ooit. Als ik geen Cubaan was, zou ik betalen. Op de een of andere manier beginnen en eindigen al mijn paden in Cuba: mijn geboorte, mijn jeugd, mijn eerste kus, het graf van mijn oma, mijn vlag, de blauwe lucht en de brandende zon, armoede, de emmer van mijn dromen, mijn vrienden die al ouders zijn, de leegte die emigratie veroorzaakt, het land dat probeert een land te zijn om niet te sterven.

Het is een gewone dag in 1994, in een klein dorpje van Matanzas en met 4 jaar kon ik niet denken **wat nog zou gaan komen**. Mijn volk slaapt niet, Fidel Castro misschien wel. Ons huis ruikt naar honger, we hebben niks: alleen beloften van onze revolutie. Een groot woord voor een klein meisje zoals ik.

Ik wilde alleen wat electriciteit in de nacht. Iedereen praat over de muur van Berlijn, het communisme zonder Sovjet-Unie en hoe kunnen we verder gaan.

Ik droom met een geel bolletje aan het plafond, het schijnt voor ons alleen een paar uurtjes en mijn moeder zegt tegen me:

-Ga naar het huis van oom Benito en zoek een beetje electriciteit.

Ik ben blij geworden. Met een emmer in mijn hand, ben ik naar de weg vertrokken. Mijn hoofd was vol van dromen. "Ik heb veel plannen voor deze nacht met licht", dacht ik.

Buiten, zijn er de burens uit de buurt in het verlichte portaal van oom Benito. Hij heeft electriciteit en dat betekent veel in deze "bijzonder periode".

-Tito, kan je me een klein beetje electriciteit geven? Hier, neem mijn emmer, zei ik.

Plotseling, alle burens beginnen te lachen en ik kan dat niet begrijpen. Alle onschuld van de wereld past in een emmer.